

هسته‌ای پنهان برای خود ایجاد کرد که می‌توان آن را «بمب در زیرزمین» توصیف کرد، یعنی اینکه در هنگام ضرورت ژاپن می‌تواند به سرعت تسلیحات هسته‌ای برای خود فراهم کند. ژاپن از دهه ۱۹۶۰ وعده داده‌است که بمب هسته‌ای در اختیار نداشته‌باشد، تولید نکند و اجازه ندهد که تسلیحات هسته‌ای در خاک ژاپن قرار بگیرند. اما در عین حال برنامه هسته‌ای صلح‌آمیز پیشرفته‌ای برای خود ایجاد کرده‌است، ذخایر بزرگ پلوتونیوم تفکیک‌شده در اختیار دارد و صنعت بومی دفاعی این کشور هم بسیار پیشرفته است. هر دولتی در ژاپن زمانی که اراده کند، اگر آمادگی داشته‌باشد که جنرال‌های داخلی و بین‌المللی را به جان بخرد، می‌تواند در عرض چند ماه این کشور را به یک کشور دارای سلاح هسته‌ای تبدیل کند.

سوال اینجاست که کشور اتمی بعدی کدام کشور است؟ نامزدهای اصلی به نظر اوکراین و تایوان می‌رسند، کشوری که از سوی یک همسایه قدرتمند مسلح به سلاح هسته‌ای تهدید می‌شوند. تایوان تا به امروز دست‌کم دو بار برای دستیابی به سلاح هسته‌ای در دهه‌های ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰ تلاش کرده‌است، اما هر بار آمریکا مچش را گرفت و این برنامه متوقف شد. اما حتی اگر این دو کشور هم تلاش‌ها را برای اتمی شدن شروع کنند، ممکن است همسایگان قدرتمندشان قبل از آنکه برنامه به نتیجه برسد به آنها حمله کنند. تلاش برای دستیابی به امنیت به سادگی ممکن است

به جنگ پیشدستانه و نابودی ملی تبدیل شود. ایران هم اگر بخواهد که گام‌های نهایی را برای عبور از مرز به سمت تسلیحاتی شدن بردارد، ممکن است با همین مخاطرات مواجه شود و باعث شود پیش از اینکه تهران به بازدارندگی دست پیدا کند، آمریکا و اسرائیل اقدام نظامی علیه ایران انجام دهند. اگر فریوآشلی نظام کنونی استمرار پیدا کند، احتمالاً کره جنوبی نخستین قدرت هسته‌ای دور جدید اشاعه اتمی خواهد بود. کره جنوبی سال ۱۹۷۵ به NPT پیوست اما هر زمان اراده کند می‌تواند از این پیمان خارج شود و ممکن است به این نتیجه برسد که برای مقابله با تهدید کره شمالی نیاز به نیروی هسته‌ای مستقل دارد. مقام‌های کره جنوبی از همین حالا سخن گفتن در مورد احتمال تلاش برای هسته‌ای شدن را آغاز کرده‌اند و قطعاً اگر آمریکا بخواهد به سمت عدم مداخله در امور شبه‌جزیره کره گام بردارد، این بحث‌ها جدی‌تر خواهد شد. اگر سنوئل هسته‌ای شود، احتمالاً توکیو هم در پی آن خواهد رفت. نهایتاً استرالیا هم ممکن است به این دو بپیوندد و برنامه تسلیحات هسته‌ای را که در دهه ۱۹۷۰ رها کرده‌بود از سر بگیرد.

در قاره اروپا، ژنرال‌های لهستان علناً این ایده مطرح کرده‌اند که باید فراتر از اتکا به فرانسه و بریتانیا رفت و نیروی هسته‌ای ملی را ایجاد کرد. دونالد توسک، نخست‌وزیر لهستان در سخنرانی ۷ مارس خود در پارلمان لهستان به شکل تلویحی از این ایده حمایت کرد. او گفت: «لهستان باید به همه امکانات مدرن دسترسی داشته‌باشد، حتی چیزهایی که مرتبط با تسلیحات اتمی و تسلیحات غیرمتعارف مدرن هستند. دیگر فقط کافی نیست که سلاح‌های متعارف کاملاً سنتی خریداری کنیم.» در عین حال مقام‌های کشورهای اسکاندیناوی و حوزه دریای بالتیک نیز به شکل خصوصی در مورد برنامه هسته‌ای نظامی سخن می‌گویند. (سوندا تا دهه ۱۹۷۰ میلادی برنامه هسته‌ای مستقل داشت. قطعاً هیچ‌یک از این پیش‌بینی‌ها قطعی نیست. اصلی‌ترین دلیل عدم قطعیت این است که هنوز کسی نمی‌داند که آیا دولت دونالد ترامپ تا آنجا پیش خواهد رفت که واقعا اتحادیه‌ایی را که اسلافا برای این نسل‌ها به وجود آورده‌بودند از بین ببرد یا نه. اما اگر این کار را بکند، آنگاه هیچ‌کس نباید تعجب کند که متحدان پیشین ما بر چی از پیش فرض‌ها را که بر اساس حمایت دائمی آمریکا داشتند، مورد تجدیدنظر قرار دهند. خیلی زود است که بداند این دولت غریب جدید چگونه خواهد بود. اما موانع روانی که تا همین چندی پیش باعث شده‌بود نظام عدم اشاعه پابرجا بماند، کم‌کم در حال از بین رفتن است.

ترجمه: شهاب شهسواری

تمام کند، اما چندان چیزی در مورد چگونگی انجام این کار نگفت. از روزی که او وارد دفتر کار خود شد، به تدریج جزئیات برنامه او برای پایان جنگ علنی شد و معلوم شد که برنامه او به سادگی این است که اوکراین را وادار کند تمامی مطالبات روسیه را بپذیرد: سرزمین‌های اشغالی را واگذار کند، از لحاظ نظامی ضعیف شود، دولت‌ش عوض شود و رویکرد سیاست خارجی‌اش را به سمت شرق برگرداند. نمی‌توان پیش‌بینی کرد که رویکرد هوادار مسکو در این دولت تا کجا ادامه پیدا خواهد کرد، هم از این جهت که چنین تغییر بنیادینی در سیاست خارجی آمریکا همه را دچار سردرگمی کرده‌است و هم از این جهت که اظهارات و موضع‌گیری‌های دولت ترامپ تناقض‌آمیز است. اما در هفته‌های اخیر ثابت شده‌است که تحولات به اندازه‌ای رخ داده‌است که ثابت کند وعده‌های پیشین آمریکا برای حمایت چه برای اوکراین و چه برای دیگران، دیگر چندان قابل اعتماد نیستند. ثابت شد که جان میرشایمر هم همانند مانند شارل دوگل، درست پیش‌بینی کرده‌بود. بازدارندگی فراگیر وعده‌ای کاذب بود و آنها که روی آن حساب کرده‌بودند، ساده‌لوح بودند. همین باعث می‌شود که بسیاری از کشورهایی که در معرض تهدید قرار دارند از خود بپرسند: چرا به فرانسه را نرویم و از طریق ایجاد نیروی ضربت، خودمان برای خودمان امنیت ایجاد نکنیم؟

حالا نوبت کدام کشور است؟

حالا که ثابت شده‌است ایالات متحده آمریکا یک متحد غیرقابل اعتماد است، یکی از راه‌های ممکن برای حفاظت از کشورهایی که دنبال تأمین امنیت خود هستند، این است که سراغ یک مابین‌کننده امنیت جدید بروند. برای مثال فردریش ترنس، صدراعظم آینده آلمان گفته‌است که قصد دارد «با فرانسه و بریتانیا مذاکره کند که آیا چتر حفاظت اتمی این کشورها می‌تواند آلمان را در بر بگیرد یا نه.» احتمالاً دیگر کشورهای عضو ناتو هم همین کار را خواهند کرد. کی‌یر استارمر، نخست‌وزیر بریتانیا و امانوئل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه دیدگاه مثبتی نسبت به این ایده دارند و به زودی ممکن است شاهد ایجاد بازدارندگی اروپایی باشیم. این موضوع می‌تواند مفید باشد و کمک کند تا امنیت اروپایی در جهان پس‌آمریکایی شکل بگیرد. اما خیانت از سوی واشنگتن باعث می‌شود تا تمامی توافق‌های بازدارندگی گسترده پیشین هم زیر سوال بروند و روشن نشود که این توافق‌ها همه موقتی و یکبار مصرف بوده‌اند و نه دائمی و قابل اتکا. در گذشته لندن برای دفاع از خود به واشنگتن اعتماد نداشت و پاریس هم به لندن و واشنگتن اعتماد نداشت. خب حالا چرا دیگر کشورها باید به پاریس و لندن اعتماد کنند؟ در هر صورت از یک سوراخ نباید دوپار گزیده شد.

به همین ترتیب تعدادی از کشورها برای محکم‌کاری ممکن است که تصمیم بگیرند دنبال بمب‌های اتمی خودشان بروند. با توجه به تمامی ابزارهایی که برای جلوگیری از چنین اقدامی پیش‌بینی شده‌است، اجرای این تصمیم چندان هم ساده نخواهد بود. معنایش این است که کشورها باید دانش فنی جدی اتمی جمع‌آوری کنند، حجم زیادی از مواد شکاف‌پذیر در اختیار داشته‌باشند و توانمندی تولید سلاح‌های پر قدرت داشته‌باشند. چنین اقدامی نیازمند سال‌ها تلاش است. ده‌ها میلیارد دلار هزینه در بر دارد. اما شدنی است. اسرائیل برنامه اتمی خود را در دهه ۱۹۵۰ آغاز کرد و کمک‌های فراوانی از فرانسوی‌ها گرفت. تصور بر این است که اسرائیلی‌ها اواخر دهه ۱۹۶۰ نخستین بمب اتمی خود را ساختند و حدود دو دهه بعد بمب دیگر در طول دهه‌های بعدی به زرادخانه خود اضافه کردند. پاکستان هم زمانی که دید دشمن قدیمی‌اش، هند در حال اتمی شدن است، تصمیم گرفت که برنامه اتمی پنهانی خود را در دهه ۱۹۷۰ آغاز کند. اسلام‌آباد بعد از آنکه کمک‌های زیادی از چین و کره شمالی دریافت کرد، نخستین بمب اتمی خود را سال ۱۹۹۸ آزمایش کرد. ژاپن مسیر متفاوتی را در پیش گرفت و به جای یک برنامه نظامی هسته‌ای تمام‌عیار، توانمندی

تصمیم را مسخره نمی‌کند و آن را یک پیشگویی دقیق ارزیابی می‌کند.

از روسیه با عشق

با پایان جنگ سرد و فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی چشم‌انداز اتمی جهان به شکل اساسی تغییر کرد. احتمال رویارویی ابرقدرت‌ها بسیار کاهش پیدا کرد و آنچه تهدید فوری‌تری به نظر می‌رسید احتمال پخش شدن مواد و دانش فنی اتمی شوروی سابق به دیگر کشورها و گروه‌های غیردولتی بود. مسئله اساسی آن روزگار به مهار کردن «بمب‌های اتمی رهاشده» تبدیل شد. برنامه‌های مختلفی برای حل این مسئله تدوین شد که از جمله آنها می‌توان به قانون همکاری برای کاهش تهدید نان-لوگرا در سال ۱۹۹۱ اشاره کرد. یکی از مسائل مهم در مورد باقیمانده زرادخانه هسته‌ای شوروی سابق بود که اکنون در کشور تازه استقلال‌یافته اوکراین باقی مانده بود. کشورهای دیگر پافشاری کردند تا کی‌یف سلاح‌های باقیمانده را به مسکو بازگرداند و وعده می‌دادند که این اقدام عواقبی برای اوکراین در بر نخواهد داشت. کی‌یف که توانایی چندان برای مقاومت نداشت، موافقت کرد و براساس تفاهنامه ۱۹۹۴ بوداپست سه کشور قزاقستان، بلاروس و اوکراین با تضمین حفاظت از تسوی آمریکا، بریتانیا و روسیه به آن‌پی‌تی پیوستند و سلاح‌های اتمی خود را به روسیه تحویل دادند. همان زمان هم عده‌ای معتقد بودند که این اقدام اشتباه است. جان میرشایمر، استاد علوم سیاسی، سال ۱۹۹۳ در فارن افز اشاره کرد که اوکراین نهایتاً مجبور است با اقدام تلافی‌جویانه روسیه برای جبران سرزمین‌های از دست‌رفته مقابله کند و در اختیار داشتن قابلیت اتمی کم‌ضررترین راه مقابله برای اوکراین خواهد بود. میرشایمر در آن مقاله نوشته‌بود: «اوکراین نمی‌تواند با سلاح‌های متعارف در مقابل روسیه مسلح به سلاح اتمی از خود دفاع کند و هیچ کشوری از جمله ایالات متحده حاضر نیست تضمین‌های امنیتی معنی‌دار به اوکراین بدهد. سلاح اتمی اوکراین تنها راه قابل اتکا برای مقابله با تهاجم روسیه است.» اما وحشت از اشاعه هسته‌ای قدرتمندتر از نگرانی در مورد جنگ‌های آینده بود و در نتیجه اوکراین پساشوروی کشوری با ارتش صرفاً متعارف باقی ماند. تا دو دهه بعد هم به نظر می‌رسید که هیچ مشکلی وجود ندارد اما ناگهان در سال ۲۰۱۴ ولادیمیر پوتین با خشم از گردش بیش از حد اوکراین به سمت غرب، تصمیم گرفت که درسی به کی‌یف بدهد. او جنبش جدایی‌طلبانه در استان‌های جنوب و جنوب شرقی اوکراین که جمعیت روس‌زبان داشتند به راه انداخت و نیروهای روسیه را آنجا فرستاد تا به جدایی‌طلبان کمک کند. او به سرعت توانست بخش‌هایی از دونباس و کل شبه‌جزیره کریمه را اشغال کند. منازعه خفیف و مذاکرات بی‌نتیجه تا سال‌ها بعد ادامه پیدا کرد تا اینکه سال ۲۰۲۲ پوتین یک تهاجم تمام‌عیار را با هدف اشغال بقیه کشور آغاز کرد که هدف آن این بود که با بقیه اوکراین را هم ضمیمه کند یا آن را به کشوری مستعمره تبدیل کند که یک دولت دست‌نشانده در آن روی کار باشد که از مسکو دستور بگیرد. با توجه به همگون نبودن قدرت و ابعاد دو طرف درگیری، افراد زیادی انتظار نداشتند که اوکراین بتواند در مقابل تهاجم روسیه مقاومت کند. اما اوکراین مقاومت کرد و زمانی که روشن شد کی‌یف بلافاصله سقوط نخواهد کرد، آمریکا و اروپا به حمایت از این کشور برخاستند و کمک‌های روزافزون نظامی و اقتصادی به آن ارسال کردند. با گذشت ماه‌ها و سال‌ها از آغاز جنگ، جنگ پیش‌رونده به جنگ سکون و فرسایش تبدیل شد. روسیه همچنان کریمه و بخش بزرگی از دونباس را در اشغال خود نگه داشت و اوکراین بخشی از سرزمین روسیه در کورسک را در اختیار خود نگه داشت. دولت بایدن و متحدان اروپایی او به تکه داشتن اوکراین در جنگ متعهد ماندند، اما پافشاری پوتین به بسیج کردن کل منابع کشور برای جنگ باعث شد که او همواره اندکی دست بالاتر داشته‌باشد. سپس نوبت ترامپ شد تا مجدداً به کاخ سفید بازگردد. او در دوران تبلیغات انتخاباتی خود اعلام کرد که قصد دارد جنگ را یک‌روزه

تلاش برای دستیابی به امنیت به سادگی ممکن است به جنگ پیشدستانه و نابودی ملی تبدیل شود. ایران هم اگر بخواهد که گام‌های نهایی را برای عبور از مرز به سمت تسلیحاتی شدن بردارد، ممکن است با همین مخاطرات مواجه شود و باعث شود پیش از اینکه تهران به بازدارندگی دست پیدا کند، آمریکا و اسرائیل اقدام نظامی علیه ایران انجام دهند. اگر فریوآشلی نظام کنونی استمرار پیدا کند، احتمالاً کره جنوبی نخستین قدرت هسته‌ای دور جدید اشاعه اتمی خواهد بود. کره جنوبی سال ۱۹۷۵ به NPT پیوست اما هر زمان اراده کند می‌تواند از این پیمان خارج شود و ممکن است به این نتیجه برسد که برای مقابله با تهدید کره شمالی نیاز به نیروی هسته‌ای مستقل دارد.

دیپلمات‌ها

آمادگی برای گفت‌وگو با اروپا

در تماس تلفنی سیدعباس عراقچی و کاسپر ولد کمپ وزیر امور خارجه جمهوری اسلامی ایران و هلند در مورد موضوعات مربوط به روابط دو جانبه و تحولات منطقه‌ای و بین‌المللی تبادل نظر شد. وزیر امور خارجه با تأکید بر رویکرد دولت جمهوری اسلامی ایران برای پیگیری روابط خوب دیپلماتیک با سایر کشورهای صریح کرد: «ایران آماده تعامل و گفت‌وگو با کشورهای اروپایی بر اساس احترام متقابل و منافع مشترک می‌باشد. وزیر امور خارجه هلند نیز با اشاره به سابقه طولانی روابط هلند و ایران و اهمیت نقش و جایگاه ایران در تحولات منطقه، بر ضرورت بهره‌برداری از همه ظرفیت‌های دیپلماسی جهت ایجاد تفاهم در روابط بین‌الدولی و رفع اختلافات تأکید کرد. کاسپر ولد کمپ همچنین در خصوص جزایر سه‌گانه ایرانی در خلیج فارس تصریح کرد این موضوع مسئله‌ای دو جانبه بین ایران و امارات است و هلند همچون همیشه از تعامل دو جانبه بین ایران و امارات بر اساس قوانین بین‌المللی برای حل هرگونه اختلاف در این زمینه حمایت می‌کند.

احتمال منع سفر ایرانیان به آمریکا

وزارت خارجه دولت دونالد ترامپ رئیس‌جمهور آمریکا قصد دارد قوانین محدودکننده شدیدی را برای ورود شهروندان ۴۳ کشور به ایالات متحده اعمال کند و وزارت خارجه این کشور پیش‌نویس فهرستی را در این رابطه تهیه کرده است. طبق گزارش نیویورک تایمز، در این فهرست کشورها به سه دسته فرمز، نان‌تجی و وزد تقسیم شده‌اند. این رسانه نوشته‌واشننگتن ممکن است شهروندان ۱۱ کشور شامل ایران، افغانستان، بوتان، ونزوئلا، کوبا، کره شمالی، لیبی، سومالی، سودان، سوریه و یمن را به خاک آمریکا کاملاً ممنوع کند و آن‌ها را در فهرست فرمز قرار دهد. همچنین امکان دارد محدودیت شدید صدور روادید برای شهروندان کشورهای روسیه، بلاروس، ترکمنستان، اتریه، هائیتی، لائوس، میانمار، پاکستان، السیرالئون و سودان جنوبی در نظر گرفته شود. طبق این گزارش، در این موارد، ورود افراد ممکن است منحصر به «مسافران ثروتمند تجاری و نه مسافرت‌های گردشگری و یا مهاجرت» شود. ۲۲ کشور باقی‌مانده از جمله مالی، چاد، کامرون و زیمبابوه هم در لیست رزد هستند و ۶۰ روز فرصت خواهند داشت تا «اعمال‌نگرانی» برای آمریکا را برطرف کنند، وگرنه جزو دسته‌های اول و دوم قرار می‌گیرند.

ایران در وضعیت آستانه هسته‌ای است

مدیرکل آژانس بین‌المللی انرژی اتمی که با نشریه آژانتینی Infobae گفت‌وگویی کرد، تصریح کرد: «مسئله ایران در دستور کار دائمی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی است.» گروسی همچنین ادعا کرد که «این کشور دارای یک برنامه هسته‌ای بسیار بلندپروازانه و گسترده است که در آن اورانیوم را تقریباً تا حد مناسب برای استفاده نظامی غنی‌سازی می‌کند.» او در ادامه مدعی شد که ایران در تاریخچه فعالیت‌های هسته‌ای خود فراونشیب‌هایی عمل نکرده که به بروز تنش‌های شدید منجر شده است. گروسی اظهار داشت: «در این دوره از نوسانات شدید بین‌المللی، به‌ویژه در خاورمیانه، نقش آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در مذاکرات کاملاً ضروری است. در ایران وضعیت نسبتاً کنترل‌شده‌ای داریم، هر چند بسیار نزدیک به آستانه هسته‌ای شدن، هستیم.»

سازمان ثبت و اسناد املاک کشور - اداره کل ثبت اسناد و املاک استان همدان - اداره ثبت اسناد و املاک حوزه ثبت ملک همدان - ناحیه یک

م الف: ۷۳۵۱

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی

شناسه آگهی: ۱۸۹۰۷۳۱

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آیین‌نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۱۴۰۳/۳۲۶۰۴۰۵۵۰۵۵۰ مورخ ۱۴۰۳/۱۷/۲۹

تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای شادعلی سلیمی پورمحمد فرزند محمدعلی به شماره شناسنامه ۶۷۷ صادره از بهار در شش دانگ یک باب خانه به مساحت ۸/۷۷ مترمربع قسمتی از پلاک ۱۱۹ الی ۱۲۱ فرعی از ۴ اصلی واقع در حومه بخش سه همدان، به نشانی کوی خاتم شمسد دستگاه، کوچه اسدیار خریداری مع الواسطه از مالکین آقایان غلامعلی نوروزیان، علی‌اکبر عنبری، عباس منوچهری، فتحعلی منوچهری، میرزاعلی نوروزیان، شیرزاد منوچهری، برانعلی منوچهری و سهراب منوچهری محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می‌شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراض داشته باشند می‌توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد. تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۳/۱۲/۲۶ تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۳/۱۲/۲۶

حمید سلگی - رئیس ثبت اسناد و املاک

سازمان ثبت و اسناد املاک کشور - اداره کل ثبت اسناد و املاک حوزه ثبت ملک همدان - ناحیه دو

م الف: ۷۳۷۸

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی

شناسه آگهی: ۱۸۹۰۲۵۳

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آیین‌نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی

برابر آرشماره ۱۴۰۳/۳۲۶۰۴۰۵۵۰۵۵۰ مورخ ۱۴۰۳/۱۷/۲۹

تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضیان آقایان حمید خشکه باری فرزند یحیی به شماره شناسنامه ۳۷۲۳۵۸۲۱۲ صادره از همدان فرزند یحیی شش دانگ (بالسویه) یک باب ابقاره به مساحت ۶۴۸۰/۲ مترمربع /قسمتی از پلاک ۱۷۵- از همدان واقع در حومه بخش سه همدان، به نشانی کوی خاتم شمسد دستگاه، کوچه اسدیار خریداری از مالک رسمی (مع الواسطه) آقای رجب سیاریور محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می‌شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراض داشته باشند می‌توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد. تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۳/۱۲/۲۶ تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۳/۱۲/۲۶

علیرضا غلامی - رئیس ثبت اسناد و املاک

